

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 3.11.2022 r.

Kroczyć drogą Ewangelia św. Łukasza i drogą: Naśladowanie Maryi ze św. Tomasza Kempis.

Będziemy kroczyć znaną nam metodą syntezy, czyli czytając oba teksty najpierw biblijny (ok. 15 min) i tekst lektury (ok. 7 min), mamy dokonać pewnej syntezy. Razem praca powinna nam zająć ok. 30. min.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy:

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie. Oczami wyobraźni zobacz wszystko co się dzieje, przyjrzyj się każdemu kto występuje w scenie – nakręć swój film.
3. Co w danym fragmencie Bóg chce powiedzieć do Ciebie? Do czego Cię wzywa? Jak pokazuje Siebie / Kościół / świat? Przeczytaj później komentarz i przemyśl dany tekst.
4. Przeczytaj wskazany fragment lektury.
5. Zapisz wnioski z obu fragmentów do swojego zeszytu.

Dzień	Fragment Ewangelii	O naśladowaniu Maryi
Czwartek	Łk 2,8-20	s. 29-30
Piątek	Łk 2, 21-35	s. 31-33
Sobota	Łk 2, 36-40	s. 34-36
Niedziela	Łk 2, 41-52	s. 37-38
Poniedziałek	Łk 3, 1-14	s. 39-40
Wtorek	Łk 3,15-20	s. 41-42
Środa	Łk 3,21-38	s. 43-44

Czwartek:

Centrum dwóch pierwszych rozdziałów jest „namacalne” poznanie Boga, którego doświadcza Maryja poprzez urodzenie, owinięcie w pieluszki i złożenie Syna w żłobie. Ta scena ukazana jest nam trzykrotnie z pomocą takich samych słów. Fakt historyczny, jedyny, który wydarzył się dwa tysiące lat temu, najpierw jest opowiedziany (ww. 6-7), następnie ogłoszony jako „znak” (w. 12) do odczytania, który nadaje znaczenie całej historii (ww. 11-12), a na końcu jest on zweryfikowany przez pasterzy (w. 16). Poprzez opowiadania Maryi, które Łukasz - pasterz, który stał się głosicielem - przekazał nam, także my sami jesteśmy wezwani do kontemplowania i dotykania razem z Nią samego Słowa życia. Podobnie jak ci pierwsi pasterze, także my stajemy się głosicielami Słowa: „Dziś narodził się wam Zbawiciel, który jest Chrystusem Panem”. To samo orędzie, przekazywane z ust do ust przez pasterzy, którzy stali się pierwszymi ewangelistami, obwieszcza nam wypełnienie się Bożej obietnicy. W posłuszeństwie wiary wobec tego orędzia także my doprowadzeni jesteśmy do zbawienia. *Dziś* narodził Zbawiciela

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka

diakonia modlitewna

Dawid Przydział

diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał

diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder

Magdalena Rząsa

diakonia wprowadzająca

Klaudia i Konrad

Przydział

diakonia medialna

Joanna i Wojciech

Wojdyło

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb

diakonia miłosierdzia

dokonywa się wszędzie tam, gdzie to orędzie jest głoszone i przyjmowane, podobnie jak zdarzyło się to w życiu pasterzy, którzy natychmiast udali się w drogę, aby Go zobaczyć. Po słowach anioła otwiera się niebo i ludzie mogą uczestniczyć w niebiańskiej liturgii, która dokonuje się nad tym Dzieckiem. Tej niebiańskiej liturgii, odsłoniętej poprzez orędzie, które zarazem ją interpretuje, odpowiada ziemską liturgia ubogich ludzi, którzy są posłuszni wobec Słowa i biegną, aby zobaczyć Dziecko i uwierzyć w to, „co Pan oznajmił” (w. 15). Oni, kiedy tylko ujrzeli na własne oczy to, co zostało im powiedziane (ww. 17-20), sami stają się głosicielami (ww. 17-18). W tych pasterzach, pierwszych słuchaczach, którzy następnie stali się głosicielami, mamy pewien obraz Kościoła. On rodzi się bowiem z tej nowiny, doświadcza wypływającego z niej *dziś* zbawienia i przekazuje je innym ludziom. Kościół budowany jest przez ludzi ubogich i pokornych, którzy upodabniają się do tego, który jest głoszony. Dzięki sile wiary Kościół uznaje, głosi, uwielbia i wychwala Boga, który objawił się w niemocy Jezusa.

Piątek:

Po ukazaniu Pasterza pasterzom i po przedstawieniu Zbawiciela, Chrystusa i Pana pokornym, następuje teraz oficjalna prezentacja Jezusa narodowi, któremu zostało dane prawo (ww. 22. 23. 24. 27. 39), świątynia (ww. 22. 27. 37) i prorocтво (ww. 25. 26. 27. 28. 34). Czas, który minął od zwiastowania Zachariaszowi nowiny o narodzinach Jana do ofiarowania Jezusa w świątyni, wynosi 490 dni, czyli 70 tygodni. Wypełnia się zapowiedziany przez Daniela czas przejścia od obietnicy-wyczekiwania do realizacji-wypełnienia (Dn 9, 24). Prawo, świątynia i prorocтво są trzema symbolami Tego, który miał przybyć. On jest Słowem, które stało się ciałem, jest Chwałą Boga i samym Jego obliczem. Swoim pierwszym przybyciem do Jerozolimy przekracza próg między oczekiwaniem a wypełnieniem. Kończy się bieg nocy i bojaźliwe oczekiwanie poranka, a rozpoczyna się bieg słońca. Pokorne wejście Jezusa do świątyni, przez które wypełniona zostaje litera prawa, można zestawiać z wizją z Ml 3, dotyczącą ostatecznego nadejścia Pana i Jego sądu. Teraz możemy określić Imię (w. 21), w którym wypełnia się prawo (ww. 22-24). W mocy Ducha Symeon rozpoznaje Pana, wyśpiewuje pieśń radości z powodu zakończenia oczekiwania i wypowiada prorocтво. Teraz Symeon, symbol Starego Testamentu, a także każdego człowieka, może umrzeć w pokoju. Lęk przed śmiercią zostaje zwyciężony.

Sobota:

Prezentacja Jezusa Izraelowi w świątyni i rozpoznanie Go kończy czas Prawa jako drogi zbawczej. Nie dzieje się tak dlatego, że Prawo przestało być ważne, ale dlatego, że w końcu zostało ono doprowadzone do końca, wypełniło się. Po upadku ostatniej zapory droga jest już wolna. Jezus postępuje inaczej niż Adam i cały Izrael - On słucha Ojca i jest Jemu posłuszny. W ten sposób wypełnia Prawo, które zostało dane nieposłusznemu słudze, i rozpoczyna czas łaski, właściwy dla Syna posłusznego woli Ojca. Już w tym nowym czasie łaski Jezus powraca do Nazaretu i tam pozostaje przez trzydzieści lat, a więc przez czas życia całego pokolenia. W ten sposób dokonuje Odkupienia każdego pokolenia i każdego życia właśnie w jego codzienności. Nazaret, podobnie jak każda inna tajemnica życia Jezusa, nie jest ukryciem, ale objawieniem Boga. Wszystkie Ewangelie niewiele albo wręcz w ogóle nie mówią o tym okresie trzydziestu lat życia Jezusa. W Nazarecie Pan nauczył się być obdarzany po ludzku czułością, był kochany i karmiony matczyną piersią; nauczył się mówić i używać różnych przedmiotów, chodzić, bawić się i pracować; nauczył się dzielić z człowiekiem jego minuty, godziny, noce, dni, święta, pory roku, lata, oczekiwania, trudności i miłość. W ciszy, w pracy, w posłuszeństwie, w jedności z Maryją i Józefem oraz swoimi kuzynami, Bóg nauczył się od człowieka wszystkich ludzkich czynności i zachowań. Tajemnica życia Jezusa w Nazarecie objawia niezwykłą prawdę o całkowitym przyjęciu naszego życia przez Boga. On zespolił się z nami we wszystkim, czyniąc się jednym ciałem z każdą konkretną rzeczywistością ludzką. Nazaret jest tajemnicą, która wyzwala całe stworzenie z nieważności tego, co małe i ograniczone. W granicach czasu spotykamy wieczność, w granicach przestrzeni znajdujemy to, co nieskończone. Cisza Nazaretu jest najbardziej wymowną tajemnicą Boga. Jezus wzrasta, nabiera sił i napętnia się „mądrością” w łasce tego Boga, wobec którego każdy człowiek ukrywał się już od samego

początku świata.

Niedziela:

Łukasz kończy wprowadzanie czytelnika w zagadnienia Starego Testamentu prezentacją ludowi Izraela Tego, który jest wyczekiwany. Izrael z kolei ma ukazać Go wszystkim narodom. Także on jest teraz w stanie przyjąć, zobaczyć, wziąć w ramiona i uwielbiać Boga, utożsamiając się z postaciami Maryi, pastery, Symeona i Anny. O Jezusie wiemy już, że jest Synem Bożym (Łk I, 32-35), Synem Najwyższego (Łk I, 32), Zbawicielem (w. 11), Chrystusem Panem (w. 11), światłem dla pogan i chwałą Izraela (w. 32), znakiem, któremu będą się sprzeciwiać, i mieczem (ww. 34. 35), pociechą i wybawieniem Izraela (ww. 25. 38). Teraz dowiadujemy się, w jaki sposób to wszystko zostanie objawione w czasie publicznej działalności Jezusa, o której opowiadać nam będzie dalsza część Ewangelii według św. Łukasza. Działalność Jezusa przedstawiona zostanie jako pielgrzymka do Jerozolimy, dokąd prowadzi Go i przyzywa Jego „mądrość”, aby był Synem posłusznym wobec woli Ojca. To opowiadanie wyprzedza i zapowiada „podróż paschalną” Jezusa. Łukasz, po naszkicowaniu starotestamentowej historii Bożej obietnicy zbawienia, teraz nakreśla jej przyszłość, objawiając nam mądrość Boga, która poprowadzi Go do tej niemocy, która nas zbawia. Trzy dni zagubienia Jezusa w Jerozolimie są preludium Jego śmierci i Zmartwychwstania. Tłem niezwykłego dwukrotnego objawienia Jezusa w świątyni jest tajemnica Jego prostego i pokornego życia w Nazarecie będącym dla niego szkołą mądrości. Tematem przewodnim jest mądrość, która jest wspomniana na początku i na końcu tego fragmentu (ww. 40. 52) i która opisana jest w jego połowie (ww. 46. 47). Jest to mądrość Syna, która polega na posłuszeństwie Ojcu i która przeciwstawiona jest „mądrości” Adama (w. 49). Ona zatrzyma Go przez trzy dni w Jerozolimie. Tajemnica Jerozolimy zawiera się w tajemnicy Nazaretu, niczym ukryty sens każdej codzienności.

Poniedziałek:

Jan jest pierwowzorem człowieka, którego Bóg przygotował sobie, aby mógł on stać przed Jego obliczem, którym jest Jezus, oraz aby otworzyć innym drogę dostępu do Niego. Jan uosabia całą historię Izraela, której fundamentalnym rysem było oczekiwanie. Jako osoba gotowa na przyjęcie Pana, który nadchodzi, Jan jest żyjącą syntezą całego Starego Testamentu. Oczekiwanie Jana jest owocem absolutnej wiary w obietnicę, a *zarazem* jest ono niezbędnym warunkiem jej wypełnienia. Bóg bardzo zwlekał ze spełnieniem obietnicy, ponieważ czekał, aż będzie „oczekiwany” przez kogoś. Jeśli nikt na Niego nie czeka, wtedy nie może przyjść, a nawet jeśli przychodzi, świat pozostaje takim, jakby Go nie było. Kto czeka, ten „tęskni” za tym, co ma nadejść. Jan pogrążony jest cały w wyczekiwaniu na przyszłość Boga i wzywa ludzi do zrywania ze swoimi przyzwyczajeniami i do zwrócenia się w kierunku tej przyszłości. Jego centrum znajduje się poza nim samym. Jego serce leży w obietnicy Boga. To naruszenie równowagi stanowi podstawową cechę człowieka, który będąc stworzony na obraz i podobieństwo Boże, poszukuje swego utraconego oblicza. Pierwsze słowa Jana są przesłaniem o powszechnym zbawieniu (ww. 1-6). Właśnie ze względu na to zbawienie człowiek jest wezwany do nawrócenia (ww. 7-14). W przeciwnym razie może się zatracić, ponieważ nadchodzi już decydująca chwila.

Wtorek:

Dzień Pański, czyli przybycie Chrystusa, wprowadza całą historię w jej ostateczny sens (ww. 15-17). Przepowiadanie Jana Chrzciciela nazywane jest „pocieszeniem” i „dobrą nowiną” (w. 18), a jego los będzie taki sam, jak tego, którego on poprzedza (ww. 19-20). Centrum jego głoszenia są słowa Iz 40, będące pocieszeniem narodu, który stoi już na progu wyzwolenia z niewoli i jest wzywany do przygotowania drogi powrotu z wygnania do wolnej ojczyzny. Głoszenie Jezusa natomiast oparte będzie o Iz 61 (zob. Łk 4, 18n), gdzie mówi się o nadejściu *dziś*, kiedy właśnie następuje ów powrót. Jan i Jezus są dla siebie niczym Stary i Nowy Testament - obietnica i jej wypełnienie, prawo (zob. Łk 3, 3-17) i łaska (zob. Łk 4, 22). *Przez osobę Jana Chrzciciela Łukasz pragnie przygotować chrześcijanina na przyjęcie Pana, który właśnie nadchodzi. Można też powiedzieć, że w osobie Jana Chrzciciela nakreślony jest zarys „chrześcijańskiej antropologii”, gdyż Jan opisuje, jak należy rozumieć człowieka w jego relacji do Chrystusa, który przychodzi, aby dać mu jego prawdziwą tożsamość dziecka Bożego.*

Środa:

Centrum rozdziału 3. są wersety 21-22. Jezus miesza się z tłumem, staje razem z tymi, którzy uznają swoją przemijalność i grzeszność oraz akceptują swoje ograniczenie i fakt śmierci. Zanurzenie w wodzie jest powrotem do otchłani, która czeka na każdego człowieka. Jest to też zapowiedź zanurzenia w śmierci, które będzie kresem całej ziemskiej wędrówki Boga w poszukiwaniu zagubionego człowieka. Chrzt Jezusa to gest miłości Tego, który nie znając rzeczywistości grzechu, sam stał się dla nas przekleństwem i grzechem (2 Kor 5, 21). Adam zanurzył się w śmierci, ponieważ wyniósł się w swoim nieposłuszeństwie; Jezus natomiast zanurza się w posłuszeństwie Ojcu, który Go wysłał, aby szukał tego, co zginęło (Łk 19, 10). Z tego powodu staje się solidarny z człowiekiem chorym na śmierć, unia się i znajduje Adama w miejscu, w którym on się ukrył. „Chrzt mam przyjąć i jakże jestem udręczony, aż się to wypełni!” (Łk 12, 50). Jezus, zanurzając się w otchłani, wchodzi tam, niosąc ciężar wszystkich pokoleń, które były przed Nim i które umarły z powodu oddalenia się od Ojca. Wszystkich razem było 76, a wraz z Nim 77 pokoleń! On jest ostatnim ogniwem tego łańcucha i dzięki Niemu one wszystkie zostały doprowadzone do nieba. Dzięki Jego posłuszeństwu nieposłuszny Adam staje się ponownie wraz ze wszystkimi swoimi dziećmi człowiekiem Bożym (ww. 23-38). Jezus jest nowym Adamem - sprawiedliwym, który był posłuszny. On jest nowym stworzeniem, które Bóg stworzył już od początku. W odróżnieniu do pozostałych synoptyków w Ewangelii według św. Łukasza chrzt Jezusa opisany jest jako wydarzenie, które już się dokonało. Łukasz zwraca się do osób wierzących, które zostały już ochrzczone w Chrystusie. Przypomina wybór, którego dokonali przy chrzcie, aby nigdy o nim nie zapominali i nie utracili jego owoców. Chrzt Jezusa ukazuje, że podstawowym wyborem Syna, który zna Ojca, jest solidarność ze wszystkimi braćmi i siostrami, którzy się zagubili. Jezus podejmuje ten wybór ożywiony najdoskonalszą miłością, która poprowadzi Go aż na krzyż. We chrzcie Jezusa otwiera się niebo i długi rząd dzieci węża (w. 7) przywrócony jest do ich właściwego stanu dzieci Bożych (w. 38), ponieważ Ten, który zanurzył się w otchłani, a potem ją opuścił, jest Synem pełnym Ducha Świętego.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Postuga modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl. Postuga w listopadzie w terminach 2.11 oraz 16.11.2022 r.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się osłonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiarapl.pl.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.